

הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה
לב"ש נזיר, לב"ה: אינו נזיר.
ר"י: אף כשאמרו ב"ש, רק באומר הרי הן עלי קרבן.

יפוד מחלוקתם של ב"ש וב"ה
ב"ש ס"ל כר"מ: דאין אדם מוציא דבריו לבטלה,
וכשאמר הריני נזיר הו"ל נזיר,
וכשאמר מגרוגרות ומדבילה להשאל הוא בא,
וב"ש לטעמם: דכיון דאין שאלה בהקדש, אין שאלה בנזירות.
וב"ה כר"ש דתנן: ור"ש פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים.
• מתני' דלא כר"ש דבש"א: נדור ונזיר, ולב"ה: נדור ואין נזיר. ט:
ב"ש כר"מ וכר"י וב"ה כרבי יוסי.
ב. לב"ש: נדור ואינו נזיר, ולב"ה: לא נדור ולא נזיר.
ב"ש כרבי יהודה, וב"ה כר"ש.

פאן תנא לתך

דתנן: האומר הרי עלי מנחה להביא משעורים - יביא מחיטים,
קמח - יביא סולת,
שלא בשמן ולבונה - יביאנה בשמן ולבונה,
חצי עשרון יביא עשרון שלם, עשרון ומחצה יביא שנים
ר"ש: פוטר, שלא התנדב כדרך המתנדבים.
חזקיה: כב"ש היא דכשאמר מגרוגרות ומדבילה הוי נזיר?
ה"נ כשאמר משעורין מביא מחיטים.
ור"י: לכו"ע וכאן אומר אילו ידע שאין נודרין כך. לא היה נודר כך.
חזקיה: דווקא שאמר משעורים, אבל אמר מעדשים לא מביא.
ואף דחזקיה מעמיד המשנה כב"ש ועדשים לגבי מנחה כגרוגרות
לגבי נזיר ולב"ש הוי נזיר, - חזקיה חזר בו.
רבא: דהמשנה קשה דמאי איריא דתני משעורים? ליתני מעדשים!
אלא לחזקיה: ב"ש שם - כר"י.
ולר"י: אפילו מעדשים.

והך דבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך, לא נדרתי כך אלא כך! לדברי
חזקיה אמר: דמ"ט חזרת כך? משום דלא תני מעדשים, שמא לא מיבעי'
כשאמר מעדשים דמייתי מנחה מעלייתא, דאפשר דחזר בו, ותפוס לשון ראשון
אלא כשאמר מן השעורין ה"ק: אי קדשה כמנחת העומר או
כמנחת סוטה - תקדוש, אי לא - לא, קמ"ל שמביא מחטים.

אמר: אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומדת אני,
אומר: הדלת הזה הריני נזירה אם נפתח אני,
בש"א: נזיר, ובה"א: אינו נזיר.
ר"י: אף כשאמרו ב"ש, רק באומר הרי פרה זו עלי קרבן
אם עומדת היא.

ב' ה"ת במעשה דפרה רבוצה לפניו

א. רב"ח: כשהיתה פרה רבוצה לפניו, ואמר: כסבורה פרה זו
אינה עומדת, הריני נזיר מבשרה אם עמדה מאליה
ועמדה מאליה,
לב"ש: דמגרוגרות ומדבילה הוי נזיר, ה"נ כשאמר מבשרה.
ולב"ה לשיטתם: לא הוי נזיר.

ואף דכפר נחלקו ב"ש וב"ה ג' פעמים

וצריכי **בשר בענבים** פחות מיחלף מאשר ביין, ודלת פחות מיחלף
קמ"ל שבכל כה"ג חלקו
רבא: מי קתני אם עמדה מאליה?

ב. אלא רבא: כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו, ואמר הריני נזיר
מבשרה אם לא עמדה, ועמדה מאליה.

לב"ש: דעיקר רצונו להעמיד בידו, והא לא העמיד
ולב"ה: דעיקר רצונו משום שרובצת, והיא קמה.
והך דב"ה: דמבשרה לא הוי נזיר - לטעם ב"ש אמר: דלדידן אף
לא קמה לא הוי נזיר, אבל לשיטתכם שהוא נזיר,
הודו לי דעיקר רצונו משום שרובצת, והא קמה.
ולב"ש: רצונו להעמידה **בידיו**, והא לא עמדה.

יא. מזגו לו את הכוס, ואמר הריני נזיר ממנו - ה"ז נזיר.
מעשה באשה אחת שהיתה שיכורה, ומזגו לה את הכוס,
ואמרה הריני נזירה ממנו,
אמרו חכמים: לא נתכוונה זו אלא לומר הרי הוא עלי קרבן.
ה"ק: מזגו לו את הכוס, ואמר הריני נזיר ממנו - הרי זה נזיר,
ואם שיכור הוא, ואמר הריני נזיר ממנו - אינו נזיר,
דכמאן דאמר הרי עלי קרבן הוא. ומה שלא אמר כן
שסבור שיביאו לו כוס אחרת ויצערוהו, אומר לשון
מוחלטת. וכן מעשה באשה אחת וכו'.

הריני נזיר ע"מ שאשתה יין ואטמא למתים - הר"ז נזיר
ואסור בכולן.
יודעני שיש נזירות, אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין - הר"ז אסור
ור"ש: מתיר.
יודע אני שהנזיר אסור ביין, אבל סבור הייתי שחכמים
מתירין לי, מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין, או מפני
שאני קובר את המתים - הרי זה מותר, ור"ש: אוסר.

המחלוקת אם חלק ר"ש, גם ברישא

ריב"ל: ר"ש חלוק היה אף ברישא [בעל מנת שאשתה יין].
רבנא: ר"ש לא חלק ברישא - דמתנה ע"מ שכתוב בתורה תנאו בטל.
וריב"ל: האי על מנת כחוץ דמי.
ת"כ דרבנא: אמר הריני נזיר ע"מ שאשתה יין ואטמא למתים -
ה"ז נזיר ואסור בכולן, מפני שהוא מתנה ע"מ שכתוב
בתורה, ותנאו בטל.

יודע אני שהנזיר אסור ביין.
רישא דר"ש מתיר אימא הר"ז נזיר, ור"ש מתיר.
יא: רישא דנזר מחד, לרבנן: דאף נזר מאחת מהן הוי נזיר ואסור.
לר"ש: דאמר עד שיזיר מכולם - מותר.

סיפא: דנזר מחבל נשאל מאחד,

לרבנן: אף נזר אחת מהן הוי נזיר, וכשנשאל מחד מהם הותר.
ולר"ש: דעד שיזיר מכולם כשנשאל גם עד שישאל מכולם.

ב. חלקו בנדרים אונסין, ומחלוקת דשמואל ורב אסי.

דתנן: זירוזין, הבאי, נדרי שגגות, נדרי אונסין
רב אסי: ארבעה נדרים הללו צריכין שאלה לחכמים,
שמואל: תנא התירו חכמים ואת אמרת שצריכין שאלה לחכמים?
רבנן סברו כשמואל, ור"ש כרב אסי.

הריני נזיר ועלי לגלח נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ועלי
לגלח נזיר, אם היו פקחים - מגלחין זה את זה, ואם לאו -
מגלחין נזירים אחרים.

איבעיא להו: שמע חבירו ואמר ואנלי, מהו?

על כל הדיבור או על חצי דיבור ב. אי על חצי הראשון או האחרון.
ת"ש: ואני ועלי לגלח נזיר, אם היו פקחים מגלחין זה את זה.
מדאמר ואני ועלי, ש"מ: ואני אפגיה דדיבורא.
מוכח: דעל חצי דיבור משמע,
מדאמר ועלי לגלח - ש"מ דעל תחילת דיבור משמע.
הבדרי"ל רבא: לעולם: על כל הדיבור, ומה שאמר ועלי - בזה הדבר.
דאלת"ה דתני סיפא: הרי עלי לגלח חצי נזיר, ושמע חבירו ואמר
ואני עלי לגלח חצי נזיר, שם מי יש ב' דברים?
א"ל רבא: בשלמא תני סיפא דלא צריכא משום רישא דצריכא,
אלא אי רישא לא צריכא תני גם סיפא דל"צ?

יב. מרי"ו: האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה סתם אסור בכל
הנשים שבעולם, חזקה שליח עושה שליחותו, וכיון דלא
פירש לו איזה אישה קידש לא יודע איזה קידש.

איתיביה ר"ל לרי"ו: קן סתומה [שלא מפורש איזו לחטאת ואיזו לעולה]
שפרחה גוזל אחד מהן לאויר העולם, או שפרחה לבין

חטאות המתות, או שמת אחד מהן - יקח זוג לשני. ואילו קן מפורשת אין לו תקנה, ואילו שאר קינין בעלמא מיתקנן, ואמאי? לימא: כל חד וחד שמא זה הוא.

א"ל: אשה לא ניידא [כל קבוע], ואמרת לי את: איסורא דנייד.

ואף בקידשה בשוק - לא נייד דחזרת למקומה קנס משא"כ בקן רבא: ומודה רי"ו באשה שאין לה לא בת ולא בת בת ולא בת בן, ולא אם ולא אם אם ולא אחות, ואף שהיתה לה אחות ונתגרשה לאחר מכאן - דהיא שריא, דבאותה שעה שא"ל היתה נשואה כשעושהו שליח בדבר שקיים לפניו ולא בדבר שאינו קיים לפניו.

תנן: הריני נזיר ועלי לגלח נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני ועלי לגלח נזיר, אם היו פקחין מגלחין זה את זה, ואם לאו מגלחין נזירים אחרים.

בשלמא אחרון יש ראשון לפניו, אבל ביחס לראשון השני עדיין לא היה נזיר?

אלא ה"ק: אי אמצא שהוא נזיר אגלחו וא"כ ג"כ וה"נ באשה יב: אי אמצא שנתגרשה אקדש אותה!?

אמרי: לא שולח אדם שליח אלא בדבר שיכול לעשות עכשיו.

ולא? ת"ש האומר לאפוטרופוס שלו כל נדרים שתדור אשתי מכאן עד שאבוא ממקום פלוני הפר לה, והפר לה,

ר' יאשיה: ת"ל: 'אישה יקימנו ואישה יפירנו', ולא אפוטרופוס

ור' יונתן: מצינו בכל מקום ששלוחו של אדם כמותו.

טעם ד'אישה יקימנו ואישה יפירנו', הא לאו הכי אפוטרופוס מיפר, ולגבי בעל עצמו: אם אמר כל נדרים שתדורי מכאן ועד שאבא ממקום פלוני יהו קיימין - לא אמר כלום,

הרי הן מופריין - ר"א: מופר, וחכ"א: אינו מופר.

ס"ד דרבי יאשיה - אליבא דרבנן דאינו יכול להפר

ואי לאו ד'אישה יקימנו ואישה יפירנו', אפוטרופוס מיפר!

לעולם: בעל עצמו יכול להפר וממנהו שליח שמא ישאל יכעס או יטרד.

הרי עלי לגלח חצי נזיר, ושמע חבירו ואמר ואני עלי לגלח חצי נזיר

לר"מ: זה מגלח נזיר שלם, וזה מגלח נזיר שלם.

וחכ"א: זה מגלח חצי נזיר, וזה מגלח חצי נזיר.

חצי קרבן או חצי נזיר

רבא: לכו"ע כשאמר חצי קרבנות נזיר עלי - מביא חצי קרבן קרבנות חצי נזיר עלי - מביא קרבן שלם שאין נזירות לחצאין. וחלקו בכה"ג דמתני', לר"מ: כיון שאמר הרי עלי - התחייב בקרבן וכשאמר חצי נזירות אין לזה משמעות, ולרבנן: נדר ופתח עמו הוא.

הריני נזיר לכשיהיה לי בן, ונולד לו בן - הרי זה נזיר, נולד לו בת, טומטום ואנדרוגיניום - אינו נזיר.

אם אמר: כשיהיה לי ולד, אף נולד לו בת, טומטום ואנדרוגיניום - הר"ז נזיר. הפילה אשתו - אינו נזיר,

ר"ש: יאמר אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה, ואם לאו הריני נזיר נדבה.

חזרה וילדה - ה"ז נזיר,

ר"ש: יאמר אם הראשון בן קיימא הראשון חובה וזו נדבה, ואם לאו הראשון נדבה וזו חובה.

צריפותא

למימרא משום סיפא: בת, טומטום ואנדרוגיניום - אינו נזיר.

קמ"ל דלא אמרי' שאמר לכשאבנה.

ואם אמר כשיהיה לי ולד וקמ"ל דלא אמרי' ולד הנחשב בין אנשים הפילה אשתו - אינו נזיר. וכר"י דכרי הוא.

ר"ש: אם בן קיימא הריני נזיר חובה, ואם לאו - נזיר נדבה.

א. בעא ר"א: הריני נזיר לביהיה לי בן והפילה,

והפריש קרבן וחזרה וילדה, מנהו?

לר"ש לא תיבעי: דספק נזירות להחמיר! תיבעי לר"י: דלהקל,
אם קדוש או לא. ונפק"מ: לגיזתו ולעבוד בו? **תיקו**.

ב. בעא ב"ר: הריני נזיר לביהיה לי בן, וחבירו אמר ועלי, מנהו?
על דיבור או גוף משמע? **את"ל** על גוף משמע.

ג. אמר הריני נזיר לביהיה לי בן, ושמוע חבירו ואמר ואני,

מנהו?

ע"ע, **או ה"ק**: שאהוב עלי כמותי? **את"ל** כל שבפניו מתבייש.

ד. אמר הריני נזיר לביהיה לי בן ושמוע חבירו ואמר ואני
אי שלא בפניו ע"ע אמר, או שאהוב עלי כמותי. - **תיבעי**

יג:

הריני נזיר ונזיר בשיהיה לי בן, התחיל מונה את שלו
ואח"כ נולד לו בן - משלים את שלו ואח"כ מונה את של בנו.
הריני נזיר בשיהיה לי בן ונזיר, התחיל מונה את שלו
ואח"כ נולד לו בן - מניח את שלו ומונה את של בנו, ואח"כ
משלים את שלו.

א. בעי רבא: אמר הריני נזיר ל'אחר ב' יום ומעבשיו ק' יום, מנהו?
כיון שאלו המאה בעשרין לא יושלמו - לא חלין.

או דיש גידול שער לבסוף - חיילין? וחדא מגו חדא מיבעיא.
יד. **את"ל** נזירות מועטת כיון דעשרה יומין הוא דיתרין - לא עולים
לו אותם עשרה, ודאי נזיר מאה יום כיון דיש לו שמונים ימים
לבסוף עולה לו או לא? **ואת"ל** חיילי,

ב. אמר הריני נזיר ל'אחר ב' יום ומעבשיו נזיר עולם, מנהו?
מי חיילא עליה או לא? **את"ל** כאן כיון שיכול להישאל חל,

ג. אמר הריני נזיר שמשון ל'אחר ב' יום ומעבשיו נזיר סתם?
כאן שא"א להישאל חל או לא? **אמר** כמשה בשבעה באדר, מאי?
פשוט קדמייתא: הריני נזיר לאחר כ'יום ומעבשיו ק' יום - מונה
כ' ואח"כ מונה ל' ואח"כ מונה פ' כדי להשלים נזירות
ראשונה.

• נטמא בימי בנו לר"י: סותר, נזירות ארוכה היא.

ר"ל: אינו סותר, נזירות שלו לחוד ודבריה לחוד.

יד: • נטמא בימי צרעתו - לר"י: סותר, דהא בנזירות קאי.

ולר"ל: אינו סותר, צרעת לחוד ונזירות לחוד.

וצריכא. לתרוויהו דלא לימא דחד מודה לחבריה.

נטמא ביום גידול שער

לרב: אינו סותר, אף לר"י דסותר,

ה"מ כשעומד בנזירות, גידול שער מישלם נזירות הוא.

ולשמאל: סותר, אף לר"ל דאין סותר, שם שתי נזירות, כאן
נזירות אחת.

והך: **דהכל מודים**, שאם קדש שער בדם

- אין לו תקנה אליבא דרבנן, ואין לו תקנה למצות גילוח.

ריב"ח: נזיר שכלו לו ימיו לוקה על הטומאה, דכל ימי הידורו לה,
לרבות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת, ולא

על התגלחת ויין. **ד'נטמא ראש נזיר** - שנזרו תלוי בראשו.

טו. מיתבי: נזיר שכלו לו ימיו אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים,

ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים סופג ארבעים! **תויבתא**.

הריני נזיר לביהיה לי בן ונזיר מאה יום, נולד לו בן עד
שבעים - לא הפסיד כלום, לאחר שבעים - סותר שבעים,
שאינ תגלחת פחות מל' יום.

רב: יום שבעים עולה ל'פאן ול'פאן.

תנן: נולד לו עד שבעים - לא הפסיד כלום.

ואי עולה לכאן ולכאן, נשכר! אלא, בדין הוא דלא ליתני

עד שבעים, ומשום דתני סיפא אחר שבעים - סותר שבעים, תני רישא שבעים.

ת"ש מסיפא: נולד אחר שבעים - סותר שבעים! - אחר אחר.

וש"מ אחר ממש, וכן מתני' לרב! ש"מ.

ואין להוכיח דרב כאבא שאול דתנן: הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שבעה, שמנה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שלשים, ומותר לספר ערב הרגל, ואם לא סיפר ערב הרגל - אסור לספר אחר הרגל.

אבא שאול: אף לא סיפר קודם הרגל - מותר לספר אחר הרגל, טו: שכשם שמצות שלשה מבטלת גזירת שבעה, כך מצות שבעה מבטלת גזירת ל'.

דטעם דאבא שאול לא מצד דשביעי עולה לכאן ולכאן.

דדווקא כאן דאבילות ז' דרבנן אבל נזיר דאורייתא לא.

אלא רב כרבי יוסי: דשומרת יום כנגד יום, ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה אינה אוכלת, ופטורה מלעשות פסח שני. וטעמו לכאן משום דמקצת היום ככולו.

ממאי? ושמא משום דסבר: מכאן ולהבא הוא מטמא!

ומי סבר ר' יוסי כך? והתניא, לר' יוסי: זב בעל שתי ראיות

ששחטו וזרקו עליו בשביעי, וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה, ואח"כ ראו, אע"פ שמטמאין משכב ומושב למפרע - פטורין מלעשות פסח שני! מאי למפרע? מדרבנן.

ה"נ דאי ס"ד מדאורייתא, אמאי פטורין מלעשות פסח שני?

לעולם אימא לך: טומאה דאורייתא, תהום דזיבה התיירו.

ואף לרבי אושעיא: למפרע מדרבנן דאמר דהרואה זב בשביעי שלו - סותר את שלפניו, וא"ל רי"ו לא נסתור אלא יומו. דממ"נ אי סתר, סתר הכל! אי לא סתר, לא נסתור אף יומו! אלא אימא: לא נסתור ולא יומו.

וא"ל: רבי יוסי כמותך דמכאן ולהבא מטמא. ורבי יוסי דלמפרע מדרבנן טז.

ואף זבה גמורה שמביאה קרבן משכח"ל

א. כיוון דראתה בחצי היום החצי השני סליק לשימור

ב. דשפעה ג' ג' ימים ביחד.

ג. ראתה ג' ימים סמוך לשקיעה"ח ולא היתה לה שהות ביום לספור.

הדרן עלך תריני נזיר